

Alla monologerna kan spelas av både kvinnliga och manliga sökande.

Ur "Bad Girls" av Joyce Carol Oates

MARIETTA

Åh... herregud!!! Vad är det, har det hänt nåt...? Varför sitter du här i mörkret? Sitter du och väntar på mig? Jag sa ju till er att ni inte skulle göra det. Varför tittar du på mig så där? Jag pratar med dig! Svara! Du, jag har rätt att vara ute så länge jag vill; hela natten om det är så. Jag är inte bara din förbannade morsa! Långt innan jag blev din "Morsa" var jag en kvinna – jag var mig själv! Du vet ingenting om mig. Jag har ett eget liv, jag vill ha ett eget liv, och jag skall få ett eget liv, fattar du det! (paus)

Han är inte som dom andra... det är han inte! Han är bra människa; en anständig människa. Han skulle aldrig kunna skada nån av er... Ni har inte rätt att göra så mot mig... han är det bästa som hänt mig!! Jag har rätt att bli lycklig. Ja, nä, nu går jag och lägger mig.

Ur "Fröken Julie" av August Strindberg

FRÖKEN

Allting är underligt för övrigt! Livet, mänskorna, allt, är en sörja som drivs, drivs fram på vattnet, tills den sjunker, sjunker!

Jag har en dröm som återkommer då och då; och som jag erinrar mig nu.

Jag sitter uppklättad på en pelare och ser ingen möjlighet att komma ner; jag svindlar när jag ser ner, och ner måste jag, men jag har inte mod att kasta mig ner; jag kan inte hålla mig fast och jag längtar att få falla, men jag faller inte.

Och ändå får jag ingen ro förr än jag kommer ner, ingen vila förrän jag kommer ner, ner på marken! Och kommer jag ner på marken ville jag ner i jorden... Har ni känt något sådant?

Ur "Arne Anka" av Charlie Christensen

NU vet jag.

NU har jag det.

Vad Einsteins relativitetsteori egentligen går ut på.

Nu vet jag varför Jupiter är närmare solen än Pluto.

Att ordet galax egentligen betyder mjölk på grekiska.

Varför bussarna till Akalla har de avgångstider de har.

Allting hänger ihop.

Det finns en helhet, både fysiskt och geografiskt.

Tiden är ett tankefel och Herakleitos hade fel.

Han sa att man inte kunde stiga ner i samma flod två gånger, men det är samma flod hela tiden.

Allt sker samtidigt, framtiden, forntiden nutiden.

Den tid det tar för mig att säga detta är samtidigt beviset på att det redan är sagt, fattar ni? Det sitter i hjärnan, Palme blev skjuten samma dag som Julius Caesar satte eld på biblioteket i Alexandria.

Jesus lever, Muhammed lever.

Yngve Stor, Sune Mangs, Albert Engström.

Alla är döda! Rom grundades i samma ögonblick som Romulus och Remus började suga på Anita Ekbergs tuttar. Mera sprit.

Ur "Sanning och konsekvens" av Nigel Williams

Visst.

Nu börja--re gå upp för me ", Javisst.

Nu börjar ja-- haja--re här.

Ja-- hade lite problem men så fick ja-- hjälp på traven.

Alltså kolla tjejer, här ser vi ju nu varför snubbar e överlägsna oss.

Ja-- menar de-- här e-- va man kallar hård data.

Lägg märke till pälsen under armarna å axlarna specialbyggda för hockey tacklingar å här ...

Går runt STEVE som en museiciceron.

Här kan vi se skulderbladen utformade speciellt för å bära ölbackar å alla världens börder å brudar över trösklar å troligen själva trösklarna å den här lilla klumpen kallas biceps eller hustruplågarmuskeln, de-- e' bara å lägga frugan över knät å köra igång.

Neanderthal,röst.

"Låt mig ta hand om de-- här.

" Går fortfarande runt honom.

Ja, sen e--re inte så mycket mer å lägga märke till på--re här utvecklingsstadiet.

Nacken som luktar som en skål hundkäk å örona bakom vilka de-- e-- sed å inte tvätta sig.

"Ja-- gillar" bruka-- farsan säga "män som luktar som män" de vill säga för jävligt.

Ur "Bang Bang you're dead" av William Mastrosimone

Mamma? (En kvinnoröst i mörkret börjar sjunga "Blinka lilla stjärna" under monologen.)

Pappa? Ni fick mig att göra det här.

Jag ville döda er men jag ville inte att ni skulle dö.

Hur skulle jag annars kunna säga vad jag tänker på utan att ni avbryter mig hela tiden?

Mamma? Hur sjunger du nu om du är död? Sluta.

Du brukade sjunga den där får mig när jag inte kunde sova.

Sluta, snälla? Har jag inte tillräckligt med smärta? Är det inte tillräckligt jobbigt att vara ingen? Är det inte tillräckligt att alla tittar på mig som om jag vore en trasig soppåse? Var passar jag in? Var kan jag gå utan att jag har någon hängande i mina hälar? I skolan ger lärarna mig det här provet och den där stencilen och gör inte si och gör inte så.

Sen kommer jag hem och så hittar ni alltid något som jag inte gjorde och jag duger aldrig.

Jag är bara trött på att ni är besvikna på mig hela tiden.

Kommer du ihåg när du gav mig den där baseballhandsken, pappa, och jag fångade den där långbollen i "Lilla--ligan--mästerskapen" och du bar mig på dina axlar av planen? Varför kan inte det vara mer som det? Varför är det så lätt att prata med er nu? Som sagt var, tack för att ni lyssnade.

Ur "Huset som Rut glömde" av Eva Brise

På ett ställe såg jag en kille som stod ensam och jag gick fram till honom och sa: Kan inte du låtsas att du känner mig, så att jag slipper gå vidare med mitt sällskap och får stanna här istället? Han bara kollade på mig och sen la han handen runt min nacke och kysste mig.

"Du är kvinnan i mitt liv" sa han.

Och den natten sov vi inte mycket hemma i hans lilla lägenhet.

Sen gick det väl några dagar, jag försökte ringa, men det var fel på telefonlinjerna så det bröts hela tiden.

Men jag tänkte att jag är ju kvinnan i hans liv, så jag ska överraska honom.

Jag ringde på hans dörr.

Men han var inte hemma.

Men jag tänkte att jag är kvinnan i hans liv, så jag kan vänta.

Och jag hade ju mat och filter och så, så jag bodde där i hans trapp i nästan ett halvår, tufft.

Så en dag vaknade jag av att någon sparkade på mig och det var han.

Han sa: nu får du väl ändå ta och ge dig! Han hade missförstått allting och blivit rädd för mig.

Och när jag frågade om han mindes att han sagt att jag var kvinnan i hans liv – då ringde han polisen! Då ringde han er!

Ur "Fågelpappan" av Staffan Götestam

En gång när jag var liten så dog min morfar! Morsan grät hysteriskt i tre dar.
Jag ville behålla hans fåglar, men dom sa att städerskan hade släppt ut dom genom fönstret av misstag.
Sen skulle pappa alltid ligga i min säng och läsa sagor, och trösta och hålla på... Jag stängde örona och låtsades som om jag sov.
Jag ville inte höra hans jävla sagor.
Vet du... när dom ringde och sa att morfar hade dött, så försökte han se så förbannat ledsen ut.
Men jag såg att han kände sej som om han hade blivit frisk från nån hemsk sjukdom.
Jävla gubbe, du... Jag ska köpa en labrador åt morsan.
Dom är skickliga ledarhundar ... dom ser när människor gråter ... dom leder blinda morsor över gatan, så det inte ska hända tråkigheter.
Nu ska jag ta ett bloss gud vad jag blir trött på mig själv.

Ur "Inte göra mamma ledsen!" av Fia Adler Sandblad

Du ville ju så gärna ha en, sa du! Först så bråkar du och vill ha en nalle och sedan när du får en så säger du att du hatar den... du är så bortskämd och egoistisk: Det spelar ingen roll vad du får så är du inte nöjd! Förstår du inte att jag blir ledsen när ingenting duger, när du aldrig blir nöjd, förstår du inte det? Svara! Och du, säg till henne att hon får lugna ner sig, säg till henne att hon måste sluta att ställa orimliga krav: Hon har precis fått en nalle och nu så duger inte det! Flickan/Pojken: till nallen: Du förstår, du får inte göra mamma ledsen.
Du måste vara snäll.
Hör du det: snäll.
Du förstår väl att jag blir besviken om du är dum.
Är du dum får du vara ensam.
Då tänker jag inte bry mig om dig.
Är du dum? Är du snäll? Då kan du få en bit choklad och sitta med här.

Ur "En Kvinna" av Dario fo

Så , nu måste vi skynda oss och springa! Vad han är söt... nu ska han till lilla fröken.
Nu tar vi väskan... och jackan... och så börjar dan.
Nyckeln, nyckeln, var har jag lagt nyckeln? Var har jag lagt nyckeln? Varenda morgon är det samma historia med nyckeln! Varför sätter jag inte upp nåt här...en stor spik, med nyckeln på här? Nej då, jämt måste jag kasta bort en massa tid på att springa runt här i huset och leta efter nyckeln, när jag har så bråttom.
Lugn, nu ska vi vara lugna och försöka komma ihåg.
Alltså – jag kom hem i går kväll.
Lillen satt på min arm, kassen i min vänstra hand.
Jag ställer ner kassen och nyckeln hade jag i handen.
Lillen ner i vaggan.
Jag går ut igen.
Jag tar kassen.
Nyckeln är i handen, mjölkflaskan i armhålan.
Jag går in.
Jag ställer ner kassen.
Mjölken ställer jag i kylskåpet... tänk om jag lagt nyckeln i kylskåpet! Om det är så, så stryper jag mej själv.
Nej, jag stryper mej inte... nyckeln ligger inte där.
Men var har jag lagt den? Han har bajsat, igen.
Det kunde man ju ge sej på.
Vad är klockan? Neeej!

Ur "Natten sjunger sina sånger" av Jon Fosse

Jag kan inte sitta inne hela tiden bara för att du gör det Jag är inte sån Det måste hända nåt Jag måste träffa människor Och om bara nån kunnat komma hem till oss Men det går ju inte det heller För då går du ju bara och gömmer dig Så fort nån kommer innanför dörrn drar du dig undan in i sovrummet Det går ju inte Inte kan jag gå ut och träffa människor Inte kan dom komma hit För om det kommer nån hit och du inte drar dig undan in i sovrummet utan sitter här inne så är du så stel och så konstig att stämningen blir så stel att man inte står ut Till och med dina föräldrar vände ju Innan dom ens kommit innanför dörrn Allt blir så stelt och äckligt Det går inte Jag står inte ut med att det kommer folk hit.

Streber av Stig Dagerman

Inga:

Du vet Åke gungade. Han hade en trapets i sitt rum och där övade han sej varenda dag. Och ibland när jag var hos honom brukade han säga att om dom miste verkstan så skulle han ta jobb som trapetskonstnär. På nån cirkus. Han behövde bara gå dit och visa sitt nummer, sa han, så skulle de ta honom på en gång. Och idag klockan fyra ringde dom till från en cirkus hem till oss. Det var direktörn själv som ringde. Jo det har hänt en olycka, sa han, och vi har funnit en lapp med ert namn hos den förolyckade. Är det allvarligt, sa jag. Det är slut, sa han, men om ni vill komma hit så får ni komma. Och jag tog en bil och for dit. Det är ingenting att se, sa direktörn, för han föll på huvut. Och dom var nyss här och hämtade honom. Direktörn, sa jag, låt mej komma in på manegen. Och vi gick in på manegen tillsammans. Jag vill inte ha nåt nät, hade Åke sagt, och så högt upp som möjligt vill jag ha trapetserna. Men visst ska ni ha nät, hade direktörn sagt. Inga förolämpningar, sa Åke, och nu ska det bli som jag sagt. Så något nät blev det inte. Och han hade varit fin, sa direktörn, ett riktigt fenomen. Och just när jag ville ropa ner honom, sa direktörn, så hände det. Och det var så förbannat konstigt, sa direktörn. För visst skulle han ha nått fram. Han hade bara behövt sträcka ut handen. Det var som om han inte ville. Det var som om han ville dyka istället, sa direktörn. Och så pekade han. Och jag föll ihop i manegen. Och han bar mej in på kontoret och hällde i mig konjak och körde mej hem. Och medsamma jag kom hit la jag nyckeln i lådan. För jag behöver den inte längre.

Guds djärvaste ängel av Magnus Nilsson

Södergran:

Mmm. Där bor min mor och jag. Mellan en industri och en kyrka. En sågverksindustri. Jo, då kanske man somnar. Jag trodde ni skulle vara smalare. Förlåt att jag somnade. Men vi har väntat så på er, herr Diktonius. Väntat och längtat. Det var nog därför... Jo, jag är kort. På kvällarna har mamma och jag läst högt ur er tidskrift, era nya dikter Hårda sånger. Dom är strålande. Vi ska prata om dem. De är arga, men vi ska prata om dem. Oj. Och så blev jag så in i själen glad när jag hörde att ni tonsatt Ekelund. Känner ni till honom? Ja, det är klart att ni gör. Vad jag är dum. Oj. Och så har vi läst om er konsert som blev... ja, det kan vi ta sen. Och ni må tro att vi undrat vem denne arga unge man är. Hur gammal är ni? Ni är tjugofem, det står i dikten. Aj. Den ska vi tala om. Rachel. Första versen är strålande. Gud vad jag pratar. Vad fina väskor ni har. Har ni kulsprutan i den där lilla svarta? Och ni får tvätta er. Vatten har vi i alla fall. Mamma vet inte att ni är här. Jag läste inte högt ur Hagars sista brev. (*Nästan skadeglatt*) Då blir det en överraskning. Så. Nu är jag lugn. Såja. Nu. Så. Nu ska vi hälsa på liebchen mams. Mamma! Helena! (*Hon ropar in genom verandadörren*)

Katt på hett plåttak av Tennessee Williams

Margret:

Nej, Brick! Låt mig tala färdigt! Jag förstår – tro mig när jag säger det – jag vet att det bara var hos Skipper som det fanns en om också omedveten längtan efter nånting som inte var fullkomligt rent! Vi gifte oss tidigt på sommaren, med det samma efter examen, och vi var lyckliga, visst var vid et, vi var saliga, det var ju så att himlen öppnade sig varje gång vi låg med varann! Men på hösten sa både du och Skipper nej till utmärkta jobb för att få fortsätta att vara rugbyhjältar – professionella rugbyhjältar. Och ni satte upp Dixie Stars för att få fortsätta spela i samma lag i evighet. Men det var nånting som inte var som det skulle mellan er – mej inberäknad! Skipper började dricka... du fick din ryggskada, så du kunde inte spela med i den där matchen i Chicago – du fick ligga i din sjukhussäng och se den i din television. Jag var tillsammans med Skipper. Dixie Stars förlorade därför att Skipper var full. Vi satt och drack tillsammans på Blackstones bar, ända tills det började dagas över sjön – och vi kom ut i den kalla gryningen, fulla båda två. Då sa jag åt honom: Skipper! Antingen får du sluta upp med att älska min man, eller också får du be honom om tillåtelse att göra det – antingen det ena eller det andra!

Han slog mig hårt över ansiktet! Och sen vände han och sprang sin väg, utan att stanna en enda gång, hela vägen tillbaka till sitt rum. Det var den natten, när jag kom till hans rum och krafsa på dören som en blyg liten råtta – det var då han gjorde sitt stackars lilla hjälplösa försök att bevisa att jag hade fel.

På det sättet var det jag som tog livet av honom, genom att säga sanningen om nånting som hela hans tillvaro och hela hans uppfostran lärt honom att man inte kunde tala högt om! Och från den stunden var Skipper ingenting annat än en sprit- och pulverkonsument. Vem sköt Cock Roben? Jag med min barmhärtiga pil!

Björnen av Anton Tjechov

Smirnov:

Jaså det var både klumpigt och dumt? Ni tror kanske inte att jag har träffat samman med finare damer än ni? Snälla lilla frun! Tre gånger har jag duellerat om fruntimmer, tolv har jag övergivit, och nio har övergivit mig! Jojomen! Det var en tid när jag bar mig åt som en idiot och sprang omkring och fjäskade för damerna... Jag var kär som en klockarekatt, skrev vers och tittade på månen. Jag älskade vansinnigt och slösade bort halva min förmögenhet på föremålet, men nu – nu får det vara bra för mig. Nu är jag inte så lättantändlig längre. Svarta ögon, heta blickar, röda läppar, gropar i kinderna, månsken, viskningar, djupa suckar – nej sånt ger jag inte ett rött öre för numera.

Vi talar inte om de närvarande, men fruntimmer är ett jädrans byke, det kan vi ju komma överens om? Koketta är dom, ljuger gör dom, spökar ut sig gör dom, och här, (*slår sig för pannan*) här har dom inte annat än sågspän! När man tittar på dom, så ser dom så söta och rara ut, de små förtjusande varelserna, men ser man efter lite närmare, så är dom höns. Och det värsta är, att de där hönsen inbillar sig att dom är någonting! Och minst av allt förstod dom sig på vad det vill säga att vara kär, det kan ni hoppa upp och bita er i nackfläsket på. Klatscha med ögonen, det är allt dom kan.

En karl, han lider av helveteskval och offerar allt vad han har, men ni fruntimmer! Ja, ni har ju själv råkat ut för olyckan att bli fruntimmer, så ni känner nog kvinnonaturen. Säg mig uppriktigt, har ni någonsin träffat på ett fruntimmer, som varit trogen och beständig? Det skulle i så fall vara gamla käringar och såna som ser ut som stryk. Trogna fruar – nej såna djur finns inte.

Woyzeck av George Buchner

Woyzeck:

Kniven? Var är kniven? Jag la den där. Den röjer mig! Närmre, ändå närmre! Vad är det här för ett sättle? Vad är det jag hör? Där rör sig nånting. Tyst. Där, nära. Marie? Ha, Marie! Tyst. Allt är tyst! Varför är du så blek, Marie? Varför har du en röd snodd runt halsen? Hos vem har du tjänt ihop det halsbandet, med dina synder? Du blev svart av det, svart! Har jag gjort dig så blek? Varför hänger ditt svarta hår så vilt? Har du flätat det idag?...Kniven, kniven! Har jag den? Så! Så, ner där! Den dök som en sten i det mörka vattnet. Nej den ligger för nära hitåt när de kommer och badar. (*han går ner i vattnet och kastar den längre bort*) Så, nu – men till sommaren när de dyker efter musslor? Asch, den rostar, vem kan känna igen den - hade jag bara brutit sönder den! Är jag fortfarande blodig? Jag måste tvätta mig. Där är en fläck, och där en till...

Personkrets 3:1 av Lars Norén

Skådespelaren:

Vänta ska du se. Jag har inte sagt det till nån, men nu är det dags. Titta här, men snacka inte, snacka inte med nån...Nu ska jag sticka. Det är biljetten, biljetten hem. Nu har jag packat allt som jag ska ha med mig och jag är klar och sticka nu... bara om två timmar.

Jag har varit nykter i sex dar. Nu får det bära eller brista. Man vågar ju knappt tänka på det. Det är ju ingen som tror mig, det gör inte jag heller... men jag ska snart gå med den här nu och sticka... Jag var ju så jävla nervös så jag tog tre öl i morse, för att kunna gå ut bara, för att orka gå ut, för jag tänkte, jag klarar det inte, jag slänger väskan på gatan och skriker bara... men sen gick jag ut, i alla fall, och jag har inte rört en droppe nu. Vad fan är jag så jävla rädd för= Det är två timmar kvar nu. Det går ett 21:27... men jag tänkte jag kan inte sitta därnere bland folk som jag inte känner, då får jag ångest, så jag går hit... Det blir så stort allting.

Jag kan inte fatta i morgon är jag hemma, vid ettiden, om det inte blir några förseningar... Sen väntar jag bara på bussen... och sen när jag kommer fram så går jag genom snön fram och så knuffar jag upp dörren för den sitter väl fast och jag vet inte om det finns nån nyckel längre, för han skulle lämna den till några grannar där, när han dog... men in ska jag, vad som än händer... och sen tänder jag en brasa i spisen och sen sätter jag mig och väntar vid bordet på att det ska bli varmt... så jag har lite käk med mig så jag kan kaka och så nästa dag så får vi se hur det ser ut... Jag bara lägger mig ner på golvet i två dygn och bara gråter – för att jag klarar det... för det gjorde man. Vad tror du?

Kan inte du gå med ner kan du inte bara gå med till centralen och se till att jag kommer iväg... för jag är så jävla skraj, jag vet inte hur jag ska klara det... Du kan bara gå vid sidan om, så det inte händer nåt...Fan, jag skakar ju i hela kroppen... Jävla konstigt... Jag skulle inte be någon annan, för dom blir ju bara överlyckliga om jag missar det här också.

Ön av Athol Fugard

Winston:

De kommer inte att låta dig vara här hela tiden i tre månader. Bara i två månader. Sen bär det iväg till kajen, ombord på en färja... du säger adjö till det här stället... och sen raka vägen till Victor Vorster-fängelset på fastlandet. Där kommer livet att bli annorlunda. Det blir mycket lättare. Därför att du inte behöver ta Spyflugan med dig. Han stannar här hos mig, på ön. Du får jobba på vingårdarna, John. Det finns inga stenbrott där. Du får äta druvor, apelsiner... de ändrar din kost... C-vitaminer och motion så du ser frisk och kry ut när de slutligen släpper ut dig. På kvällarna spelar du spel... kort, damspel och korsord! Sen en natt kan du inte sova igen, därför att du räknar. Inte dagar, som du gör nu, utan timmar. Och nästa morgon, en strålande morgon John, så blir du förd från cellen till frigivningskontoret. Där får du en ny khakiskjorta, långa khakibyxor, bruna skor. Och dina tillhörigheter! Jag höll nästan på att glömma dina tillhörigheter. De slår in alltsammans i ett paket, som du har under armen när de leder dig till grinden. Och utanför, Joh, utanför grinden ligger New Brighton och väntar på dig.

John:

Sluta, Winston.

Winston:

Men det är inte slut, John! Din familj tar med dig hem. Gratten Street nummer trettioåtta, John! Kommer du ihåg det? Alla väntar på dig... fastrar, farbröder, vänner, grannar. De sätter dig i en stol, John, som en kung, du får allt du vill ha... kakor, sötsaker, drinkar... och sen bröjar du prata. Du berättar om det här stället, John, om Spyflugan, om stenbrottet, och om din goda vän Winston, som du lämnade kvar.

Gertrud av Hjalmar Söderberg

Gertrud:

Jag var redan litet skadeskjuten när du fann mig. Jag hade älskat och tillhört en annan, och du visste det. Jag var slagen och sårad och trött intill döden. Trött på allting – allting. Så kom du i min väg. Och utan att tänka på det eller vilja det, kom jag att tända din kärlek. Och du vet, att jag inte av yttre skäl behövde något giftermål. Jag redde mig gott ensam. Och när du först bad mig att bli din, svarade jag nej. Men... ditt frieri hade väckt så många tankar hos mig... en längtan som jag inte hade trott att jag skulle få känna... Efter vardagsro och en lugn vrå.

Och när jag såg att du alltjämt älskade mig, och att du led av din kärlek – så gick jag själv till dig en dag och sade att jag ville vara din.

Det är så mycket som är annorlunda nu. Vi själva ha blivit annorlunda. Du älskar så mycket: du älskar makten och äran och härligheten. Du älskar dig själv: din klokhet och finhet och kvickhet. Du älskar dina möbler och dina böcker. Och jag tvivlar inte på att du bland annat också har älskat mig.

Men där ser du alltså själv hur litet jag är för dig och hur obetydligt det tomrum blir som jag lämnar efter mig här hos dig. När jag nu går.

Ur "Brott och straff" av Fjodor Dostojevskij

RAZUMICHIN

Dra åt helvete! Eller vänta lite förresten... Du tror bara att du är så djävla speciell och ensam med allt du känner i världen! Att du är så fruktansvärt utvald och står över alla andra med dina JÄTTEGNA tankar! Som om just du skulle vara så djävla ORIGINELL och inte likna NÅGON ANNAN! Som om just du haft en så ALLDELES SPECIELL barndom och så ALLDELES SÄRSKILT synd om dig! Men du vet INGENTING OM MIG! INGENTING! FÖR DU FRÅGAR FAN ALDRIG, ALDRIG, ALDRIG!

Men om du vill... Om du fortfarande vill vara det minsta min kompis... Så kan jag berätta att jag har en alldeles vanlig liten maskerad i mitt alldeles vanliga lilla hem med alla dom vanliga gamla killarna och tjejerna som kommer vara där... Vi skall dricka lite rödvin, snacka och skratta, kramas och pussas och lyssna på alldeles vanlig djävla musik... Och du är så inihelvete HJÄRTLIGT VÄLKOMMEN DIT! Klockan sju hemma hos mig ikväll!

Ur "Galningen" av Mikael Niemi

LISA

Jag hade fått sömntabletter av läkarna. Men jag sparade dom i smyg. En kväll tog jag fram allihop. Jag höllde ut dom på lakanet. Dom var röda. Femtiotvå stycken små röda ögon som tittade på mig, hatögon. Jag tänkte att det var dom andra i klassen. Dom sa att det var lika bra att jag försvann. Det var ändå ingen som skulle sakna mig, det skulle bara bli skönt att slippa mej, slippa se mitt äckliga ansikte i skolan mer. Och så började jag äta. Ett efter ett. Som om jag plockade lingon. Och jag var så lugn vet du, jag kände mej nästan glad att få komma iväg. Fem... sex... sju... åtta... Och jag tänkte på mamma och pappa, jag ville inte göra dom ledsna, men jag tänkte att vi skulle mötas i framtiden någon annanstans. Nitton... tjugo... tjugoett... Och jag började känna mej lite yr, nu gick det runt och runt. Och sen kräktes jag. Det kom upp på lakanet. En röd sås, som blod var det, mensblod, och sen somnade jag. Och nästa dag orkade jag inte gå till skolan. Men till mamma sa jag att jag var förkyld.

Ur "Djävla karl!!!" av Agneta ElersJarleman

HAN/HON

Tala alltid sanning!!

Så sa alltid min pappa. När jag var liten brukade jag springa
ända från Norrtull, där vi bodde, till Riddarholmen där pappa arbetade.
Jag kikade in genom fönstret till hans kontor för att få se honom skratta.
Hemma skrattade han aldrig.

En middag synade pappa vinbuteljen.

Vem har druckit ut buteljen?

Ingen svarade. Men jag rodnade fast jag inte var skyldig.

Jaså, det är du?

Det är inte jag, det är inte jag.

Jaså, du nekar också.

Vi gick in i sängkammaren. Mamma följde med.

Be pappa om förlåtelse.

Jag har inte gjort det. Be pappa om förlåtelse.

Söta pappa, förlåt mig.

Och så bekände jag det brott jag aldrig begått. Men nu var det för sent.

Pappa hade tagit fram riset bakom spegeln.

Förlåt, förlåt... aj... nej... jävla helig familj... jävla helvete...

Ur "Bad Girls" av Joyce Carol Oates

ISAAK

Vill att jag skall erkänna mig skyldig? Du är ju för helvete min advokat för
helvete! Jag vet inte hur många gånger jag har förklarat för dig att jag INTE
GJORDE NÅT! OK, jag erkänner att jag gav henne... smisk.

Hon förtjänade det. Jag slog henne inte hårt jag

ville inte skada henne – JAG DROG

INTE NER HENNES JEANS SOM HON PÅSTÅR! Nej, jag hotade inte att
strypa henne... JAG ÄR INTE EN SÅN MÄNNISKA! (paus)

Jaha, så det är det som är dealen? "sexuellt utnyttjande" istället för "sexuellt
övergrepp" två års villkorligt istället för sju år i fängelse... men jag är ju för
helvete oskyldig! Jag kommer att va' i tidningarna, i TV... varenda jävel pratar
ju redan om det. Min chef... ser på mig som jag var en stor jävla skit,
han kommer säkert att sparka mig. OK, vi säger det då. Att jag är skyldig. Jag
har ju för fan inget val!